

СТАНСИ

I

*
* * *

Кат в тази пролет, в колко други цвѣтѣха
пред мене вишните с обилен цѣт
и като в златни люлки лѣстовици пѣха
в тѣй блѣзжк и в тѣй постижен полѣт,—
на обич нежна благовестието в химн
разнасяха! . . . Но моя блѣн непостижим
остана, без разцѣт.

Сжс всека пролет чѣзне свидна младост, сила
тощи се суе в стржмен, кжрвав пжт . . .
Джлбока скржб, кат облак черен, засенила
душата ми — и целий роден кжт . . .
кат че несретите на моя клет народ
в сжрцето ми тежат под райски небосвод —
и нивга не ще спрат!

А гиздав е Балканжт — в пролетна премѣна
и розите уханни китни в долини
издават джх — нашепват песен вджхновеца
за, светли и мечтанни бжднини . . .
Но все несрети и бѣди вещае зла
орисница: всред рай земя зли патила
и вечни изпитни . . .

О, тази скржб кат ястреб клюн забива
в сжрцето ми, безжалостно го рве . . .
при всеки клжв сжрцето ми се в болка свива
и моето дихание е стонове! . . .
Ала все пак надее се и борчески тупти!
Блуждае то — блуждай в идейни самоти
и свети блѣнове! —

Май 1919 г.